

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: **MUDr. A. H.**
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 21. 5. 2020, č. j. 102751/2019/KUSK,
sp. zn. SZ_102751/2019/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalobkyni se vrací přeplatek na soudním poplatku ve výši 6 000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Krajského soudu v Praze, a to 30 dnů od právní moci rozsudku.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k odvolání žalobkyně změnil rozhodnutí Městského úřadu Poděbrady, odboru dopravy

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

(dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 6. 2019, č. j. MUEPDY/0034853/DOPP/2019/PHa,

sp. zn. MUEPDY/0017237/DOPP/2019/PHa (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že řízení o přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měla žalobkyně dopustit jako provozovatelka vozidla tovární značky M. B., registrační značky X, tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 18. 1. 2019 v 11:50 hodin nezajistila, aby při užití vozidla v obci Poděbrady, ulici Kovanická, silnice I/38, směr Kolín, ve specifikovaném měřeném úseku, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť nezjištěný řidič v uvedeném dni, čase a místě překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 41 km/h po odečtení povinné odchylky měření, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 téhož zákona, zastavil podle § 86 odst. 1 písm. j) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), neboť o přestupku již bylo pravomocně rozhodnuto dřívějším příkazem správního orgánu I. stupně ze dne 20. 3. 2019. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni za tento přestupek uložena pokuta 5 000 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně v žalobě namítá, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, nesrozumitelné a tudíž nezákonné. Pokud hodlal žalovaný řízení o přestupku zastavit, nemohl tak učinit změnou prvostupňového rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ale jeho zrušením a zastavením řízení podle § 90 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Dále žalobkyně namítá rozpor výroku napadeného rozhodnutí s jeho odůvodněním. Pokud žalovaný vyšel z toho, že vedení řízení brání překážka věci pravomocně rozhodnuté (pravomocný příkaz), nebylo možné prvostupňové rozhodnutí měnit, ale bylo třeba jej z tohoto důvodu zrušit. Dle žalobkyně je rozhodnutí o zastavení řízení rozhodnutím ve věci samé o tom, že se řízení zastavuje. Jelikož současně žalovaný uvedl, že řízení bylo ukončeno pravomocným příkazem, není jasné, zda věc skončila tímto pravomocným příkazem nebo pravomocným zastavením řízení. Dle názoru žalobkyně nebyl žalovaný oprávněn přehodnocovat závěry správního orgánu I. stupně o podaném odporu. Šlo o změnu v neprospěch žalobkyně, přičemž současně byla vytvořena procesní situace bránící žalobkyni se závěru o nepřipustnosti odporu bránit. Nynější stav je tedy takový, že ve věci existuje prvostupňové rozhodnutí, byť změněné žalovaným, pročez žalobkyně nemůže brojit proti existenci pravomocného příkazu nečinností žalobou. Žalobkyně má za to, že z judikatury Nejvyššího správního soudu lze dovodit závěr, že zastoupení účastníka řízení platí, pokud s ním správní orgán jako se zastoupeným jedná bez ohledu na případné vady plné moci. Jinými slovy, správní orgán může akceptovat zastoupení i v situaci, kdy mu je například z jiné jeho úřední činnosti známo, že určitá osoba zastupuje účastníka řízení. Žalobkyně navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně nepopírá, že jí byl do datové schránky doručen příkaz ze dne 20. 3. 2019. Dle žalovaného zmocnění dodané správnímu orgánu I. stupně P. K. za společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o. neodpovídalo zápisu ve veřejném rejstříku, neboť v rozhodné době byla jedinou osobou oprávněnou za tuto společnost jednat P. D., která byla v rozhodné době zapsána jako jednatel. Žalovaný poukazuje na

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 38/2020-43, kde byl ze strany P. K. použit shodný obstrukční postup. Poukázal na další rozsudek téhož soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30, k otázce zohledňování tzv. pojištění proti pokutám za dopravní přestupky v řízení o přestupku. Žalovaný svůj postup považuje za přípustný, přičemž jej hájí především zásadou procesní ekonomie. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a žádá přiznat náhradu nákladů řízení ve výši paušální náhrady za písemné úkony.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Poděbrady oznámení o podezření ze spáchání přestupku (automatizované měření) ze dne 21. 1. 2019 vztahující se ke shora popsanému přestupku spáchanému dne 18. 1. 2019, přičemž jako provozovatel vozidla byla identifikována žalobkyně. Součástí oznámení je protokol o měření průměrné rychlosti a ověřovací list rychloměru. Žalobkyně byla následně předvolána ke správnímu orgánu I. stupně k podání vysvětlení, k němuž se nedostavila. Poté správní orgán I. stupně přestupkovou věc nezjištěného řidiče odložil podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky.
5. Příkazem ze dne 20. 3. 2019 byla žalobkyně uznána vinnou přestupkem podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pro skutek shora popsany, za což jí byl uložen správní trest pokuty ve výši 5 000 Kč. Příkaz byl žalobkyni doručen do datové schránky dne 25. 3. 2019. Proti příkazu byl podán odpor společností Pomáháme a chráníme, s. r. o., zastoupené jednatelem právnické osoby O. ř., o.s., P. K., odeslaný nejprve dne 2. 4. 2019 z emailové adresy X a poté z datové schránky jmenovaného dne 5. 4. 2019. K výzvě správního orgánu I. stupně, odeslané P. K., byla doplněna plná moc pro společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o. (dále též jen „zmocněnec“). Správní orgán I. stupně pokračoval v přestupkovém řízení předvoláním žalobkyně k ústnímu jednání na den 27. 5. 2019, k němž se ani žalobkyně ani její zmocněnec bez omluvy nedostavili.
6. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, doručené dne 6. 6. 2019 do datové schránky zmocněnce. Proti němu bylo podáno blanketní odvolání, které za zmocněnce podal M. P. a které nebylo ani po výzvě doplněno o odvolací důvody. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V jeho odůvodnění vyšel z toho, že žalobkyně byla uznána vinnou přestupkem již příkazem ze dne 20. 3. 2019, který jí byl doručen dne 25. 3. 2019. Odpor proti příkazu vyhodnotil žalovaný jako podaný osobou neoprávněnou, tedy jako odpor nepřípustný, který neměl za následek zrušení příkazu. Dospěl k závěru, že listiny předložené P. K. správnímu orgánu I. stupně neodpovídaly zápisu ve veřejném rejstříku, neboť jediným jednatelem zmocněnce v rozhodné době byla zapsána P. D. Tento závěr žalovaný podpořil odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2019, č. j. 15 A 95/2019-33, který se zabýval obdobnou procesní situací, přičemž v případě vystupovali stejní aktéři. Pravomocný příkaz proto vytvořil překážku věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu § 77 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Proto bylo nezbytné rozhodnutí změnit a řízení zastavit.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů,

jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

8. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně vyjádřila souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání již v žalobě a žalovaný k výzvě soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez nařízení nesouhlasil, pročež se jeho souhlas presumuje. Soud pak nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu.

Posouzení žalobních bodů

9. Žaloba není důvodná. Žalobkyně sice brojí proti rozhodnutí, kterým bylo řízení o přestupku zastaveno, pročež by se tak *prima facie* mohlo zdát, že do jejích veřejných subjektivních práv takové rozhodnutí zasáhnout nemůže, nicméně pravou podstatou souzené věci je jednak to, zda příkaz ze dne 20. 3. 2019 nabyl právní moci a vytvořil překážku věci pravomocně rozhodnuté, která bránila vydání prvostupňového rozhodnutí, a jednak to, zda žalovaný postupoval v odvolacím řízení procesně správně. Žalobkyně totiž činí sporným rovněž to, zda žalovaný mohl přehodnotit závěr o tom, zda za zmocněnce žalobkyně jednala oprávněná osoba.
10. Soud se nejprve zabýval otázkou právní moci příkazu. Podle přiložené doručky byl příkaz žalobkyni doručen do její datové schránky dne 25. 3. 2019. Proti příkazu mohla žalobkyně podle § 150 odst. 3 správního řádu podat odpor do 8 dnů ode dne jeho oznámení, které v tomto případě nastalo jeho doručením žalobkyni. Ze správního spisu vyplývá, že odpor podal P. K., a to nejprve z emailové adresy bez uznávaného elektronického podpisu, přičemž poté podání doplnil ze své datové schránky. Mezi stranami není sporné, že šlo o podání včasné, neboť původní prosté elektronické podání bylo ve lhůtě stanovené v § 37 odst. 4 správního řádu doplněno podáním elektronicky autorizovaným prostřednictvím IS datových schránek a touto otázkou se soud dále nebude zabývat. Správní orgán I. stupně správně vyzval přímo P. K., aby doložil své oprávnění jednat za žalobkyni ve smyslu § 33 odst. 1 správního řádu (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As 405/2017-33, publikovaný pod č. 3860/2019 Sb. NSS).
11. Dne 30. 3. 2019 byla správnímu orgánu I. stupně doručena plná moc ze dne 27. 3. 2019, kterou žalobkyně zmocnila obchodní společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o., k jejímu zastupování v řízení o přestupku, a dále rozhodnutí právnické osoby O. ř. o.s., jako jediného společníka obchodní společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o. ze dne 23. 11. 2018 o odvolání P. D. z funkce jednatelky, o jmenování právnické osoby O. ř. o.s. novým jednatelem a o zmocnění P. K. zastupovat právnickou osobu O. ř. o.s., při výkonu funkce jednatele, a dále též smlouva o převodu obchodního podílu mezi P. D. a právnickou osobou O. ř. o.s. ze dne 23. 11. 2018.
12. Soud se tedy dále zabýval tím, zda byl odpor podán osobou oprávněnou a byl tak přípustný. Spornou otázkou v tomto ohledu je to, zda P. K. byl v době podání odporu, přesněji řečeno již prvního podání, které má právní význam pro zachování lhůty, osobou oprávněnou jednat za obchodní společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o., neboť právě této společnosti (nikoli P. K.) žalobkyně udělila plnou moc k zastupování v předmětném řízení o přestupku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí, na rozdíl od správního orgánu I. stupně, dospěl k závěru, že podklady dodané P. K., tj. jím tvrzené zmocnění k jednání za žalobkyni zvoleného zmocněnce, neodpovídají zápisu ve veřejném rejstříku, neboť v

rozhodné době byla jedinou osobou oprávněnou jednat za společnost P. D. Tuto skutečnost potvrzují výpisy z obchodního rejstříku k osobě zmocněnce ze dne 27. 5. 2019 a ze dne 24. 7. 2019, založené ve správním spisu. Z prvního výpisu vyplývá, že jako jediný společník a jednatel zmocněnce je zapsána P. D. (nikoli právnická osoba O. ř., o.s., či P. K.). Až z druhého výpisu vyplývá, že jako jediný společník a jednatel je zapsána právnická osoba O. ř., o.s., přičemž jako jednatel je uveden M. P. (nikoli P. K.). Tato změna byla do veřejného rejstříku zapsána dne 14. 6. 2019, tedy až poté, co bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí.

13. Pro zápisy ve veřejném rejstříku platí tzv. princip materiální publicity vyjádřený v § 8 zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěřenských fondů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných rejstřících“), dle něhož mj. *„[p]roti osobě, která právně jedná důvěřujíc údajím zapsaným do veřejného rejstříku, nemá ten, jehož se zápis týká, právo namítnout, že zápis neodpovídá skutečnosti.“* V dané věci je sice pravdou, že P. K. správnímu orgánu I. stupně předložil listiny, které by ve standardní situaci byly sto dobrou vírou ve stav zápisu ve veřejném rejstříku nabourat. Ostatně správní orgán I. stupně listinám předloženým P. K. přiznal váhu a upřednostnil jejich obsah před zápisem ve veřejném rejstříku, což je nepochybné z toho, že odpor uznal jako podaný včas a osobou k tomu oprávněnou. O tom, že P. K. nejednal se správním orgánem I. stupně férově a uvedl jej záměrně v omyl, svědčí odvolání podané proti prvostupňovému rozhodnutí, které za zmocněnce v souladu se zápisem ve veřejném rejstříku (provedeným dne 14. 6. 2019) podal M. P. jako osoba pověřená jednat za právnickou osobu O. ř., o.s., která byla statutárním orgánem zmocněnce. Dlužno dodat, že P. K. nikdy jako osoba pověřená jednat za statutární orgán zmocněnce do veřejného rejstříku zapsán nebyl. Jakkoli má zápis do veřejného rejstříku ve vztahu ke vzniku jednatelského či zástupčího oprávnění deklaratorní účinky, přičemž konstitutivní účinky má již samo povolání do funkce či za zástupce, jde o další z palety obstrukčních praktik a matoucích taktik P. K. jako domnělého zástupce žalobkyně, resp. jí zvoleného zmocněnce.
14. Pro tento závěr svědčí i to, že k předmětným změnám v osobě společníka, jednatele a pověřené fyzické osoby mělo dojít již v listopadu 2018, aniž by po celou řadu měsíců došlo k zápisu do veřejného rejstříku. Podle § 11 odst. 2 zákona o veřejných rejstřících přitom platí, že návrh na zápis musí být podán bez zbytečného odkladu po vzniku rozhodné skutečnosti. V tomto případě nejen, že návrh rejstříkovému soudu bez zbytečného odkladu podán nebyl, ale nadto se P. K. pokusil nesouladu mezi stavem zápisu ve veřejném rejstříku a tvrzenou objektivní realitou využít k zmatení správního orgánu, přičemž jak soud již výše zmínil, jako pověřený zástupce jednatele zmocněnce nikdy do veřejného rejstříku zapsán nebyl, neboť toto rozhodnutí bylo posléze právnickou osobou O. ř., o.s. patrně změněno s tím, že byla zapsána osoba M. P.
15. S přihlédnutím k závěrům vyjádřeným v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, publikovaného pod č. 3836/2019 Sb. NSS, má soud za to, že jedná-li se o osobu využívající obstrukční praktiky (za tu je nutno považovat i postup domnělého zástupce žalobkyně v této věci, který si s ohledem na své zkušenosti s obdobnými spory musel být vědom své povinnosti řádně a jednoznačně prokázat své zmocnění jednat za žalobkyni, resp. jí zvoleného zmocněnce), žalovaný postupoval správně, pokud za relevantní považoval údaje zapsané ve veřejném (obchodním) rejstříku. Obdobným způsobem posoudil praktiky P. K. nejen Městský soud v Praze v rozsudku, na který odkázal žalovaný, ale rovněž v jiné obdobné věci Nejvyšší

správní soud (srov. rozsudek ze dne 11. 2. 2021, č. j. 9 As 265/2020-43). Lze tedy v souladu se žalovaným uzavřít, že odpor byl sice podán včas, ale osobou neoprávněnou, pročez neměl derogační účinky ve vztahu k vydanému příkazu ze dne 20. 3. 2019, který tak dne 3. 4. 2019 nabyl právní moci.

16. Namítá-li žalobkyně, že žalovaný nebyl oprávněn přehodnocovat závěry o tom, zda P. K. byl osobou oprávněnou podat za žalobkyni účinně odpor, nelze jí přisvědčit. Předně podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky odvolací orgán z moci úřední přezkoumává odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu. Z toho se podává, že je oprávněn přezkoumat kteroukoli otázku skutkovou či právní a posoudit jí zcela samostatně, přičemž je omezen pouze zásadami správního trestání, které jsou buď stanoveny výslovně zákonem, případně dovozovány judikaturou a mezi něž patří především zásada zákazu změny k horšímu a překvapivosti rozhodnutí, která by měla za následek ztrátu možnosti se odvolat. Žalovaný proto byl oprávněn přezkoumat rovněž to, zda žalobkyně podala proti příkazu účinný odpor, a to i za situace, kdy správní orgán I. stupně tuto otázku posoudil jinak. Je tomu tak i proto, že překážka věci pravomocně rozhodnuté brání tomu, aby o téže věci bylo s touž osobou vedeno jiné řízení, ledaže by původní rozhodnutí bylo zákonem předvídanými způsoby odstraněno. Pravomocně učiněné rozhodnutí je závazné a zásadně nezměnitelné i pro správní orgán, který jej učinil, přičemž je opět vyjma zákonem stanovených procesních postupů nemůže změnit či jeho právní moc ignorovat. Jakkoli s tím žalobkyně nesouhlasí, benevolentním postupem správního orgánu I. stupně jí nevzniklo žádné legitimní očekávání ani záruka, že na věc bude stejně nahlížet žalovaný, neřkuli že by tímto postupem byl žalovaný v odvolacím řízení vázán. Žalovaný proto postupoval přípustně a správně, pokud si otázku, zda byl ve věci podán odpor, posoudil samostatně a soud jeho postup aprobuje.
17. Žalobkyně dále namítá, že byla porušena zásada změny k horšímu v odvolacím řízení, která je vyjádřena v § 98 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Této námitce soud nepřisvědčil, neboť žalobkyně se nemohla v odvolacím řízení ocitnout v horším právním postavení, resp. být přísněji potrestána, neboť v řízení o přestupku, které žalovaný zastavil, vůbec potrestána nebyla a ani být nemohla právě proto, že za totožný skutek jí již správní trest byl uložen předmětným příkazem ze dne 20. 3. 2019, jehož pravomocnost soud akceptuje. Žalobkyně ani blíže neobjasňuje, v čem je její postavení horší než v řízení prvostupňovém po včasném zásahu žalovaného. Je třeba připomenout, že podle citovaného ustanovení odvolací orgán „nemůže změnit výrok napadeného rozhodnutí o správním trestu nebo výrok o náhradě škody anebo výrok o vydání bezdůvodného obohacení v neprospěch obviněného.“ Dopady uvedené zásady proto nelze libovolně rozšiřovat na procesní situace, na něž nedopadá. Jinými slovy, za zhoršení právního postavení žalobkyně nelze považovat samu skutečnost, že v její věci byl zjištěn pravomocný příkaz, pročez se již nemohla v řízení dále hájit. Je to ostatně logický důsledek plynoucí z toho, že proti příkazu nepodala účinný odpor ani sama ani prostřednictvím zmocněnce, aniž jí v tom bránily jakékoli okolnosti.
18. Napadené rozhodnutí nemohlo být pro žalobkyni ani překvapivé, jinými slovy žalovaný nebyl povinen jí zvláště v tomto případě předem upozorňovat, jak bude v odvolacím řízení postupovat. Soud nepochybuje ani o tom, že domnělý zmocněnec P. K. si byl vědom, že za zmocněnce žalobkyně jednat nemůže. Překvapen proto mohl být jedině tím, že jeho obstrukční praktiku žalovaný odhalil, což však rozhodnutí překvapivým nečiní. Současně jde jedině k tíži žalobkyně, pokud si vědomě zvolila zmocněnce, který byl ve věci procesně

nečinný a účinně za ni odpor nepodal.

19. Zbývá posoudit žalobní námitku, zda žalovaný postupoval správně, pokud prvostupňové rozhodnutí změnil a řízení zastavil podle § 84 odst. 1 písm. j) zákona o odpovědnosti za přestupky, či zda měl postupovat tak, jak namítá žalobkyně, tedy prvostupňové rozhodnutí zrušit a teprve poté řízení zastavit. Soud předepisuje, že ať by žalovaný zvolil kterýkoli z těchto formálních postupů, materiální důsledek pro žalobkyni by zůstal stále týž, tedy že řízení o shora popsaném skutku by bylo zastaveno, neboť již o něm bylo rozhodnuto. Při hledání odpovědi na tuto otázku je třeba rovněž zohlednit, že rozhodnutí prvostupňové a odvolací tvoří jeden celek a je třeba je vnímat a interpretovat v jejich vzájemné souvislosti. Žalobkyně se předně mylí v tom, že pokládá napadené rozhodnutí, kterým bylo řízení o přestupku zastaveno podle § 84 odst. 1 písm. j) zákona o odpovědnosti za přestupky, za meritorní rozhodnutí.
20. Jistěže v některých případech má rozhodnutí, resp. usnesení o zastavení řízení povahu meritorního rozhodnutí, je tomu tak typicky v situaci, kdy je řízení zastavováno proto, že skutek, o němž se vedlo řízení, se nestal, není přestupkem, nespáchal jej obviněný a podobně (srov. k tomu i rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 1. 1996, č. j. 6 A 100/94, publikovaný ve sbírce Soudní judikatura ve věcech správních pod č. 344/1998). Rozhodnutí o zastavení řízení pro existenci překážky věci rozhodnutí je však toliko rozhodnutím procesním, kterým je deklarováno, že věc již byla pravomocně rozhodnuta a další řízení o ní proto za nastalého procesního stavu již nelze vést. Nic na tom nemůže změnit, že formálně jde o rozhodnutí a nikoli usnesení předpokládané § 86 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť forma nemůže převážet nad obsahem a učinit z rozhodnutí procesního rozhodnutí meritorní. Meritorním rozhodnutím o skutku, za který byla žalobkyně uznána vinnou, byl příkaz ze dne 20. 3. 2019, přičemž jiné meritorní rozhodnutí ve věci ani být vydáno nemůže. Nedůvodné jsou proto obavy žalobkyně, že by ve věci snad existovala dvě meritorní rozhodnutí.
21. Pokud by nesrovnalosti při podání odporu odhalil již správní orgán I. stupně, učinil by rozhodnutí s obdobným zněním, jak učinil žalovaný, jakkoli by patrně použil předepsanou formu usnesení. Nemohl by věc neformálně ukončit například přípisem žalobkyni či pouze bez konkretizace skutku rozhodnout o zastavení řízení. Podstatné je právě vymezení skutku, pro který již dále řízení vedeno nebude a dojde k jeho zastavení, neboť nelze vyloučit, že o jiném skutku či skutecích by řízení mohlo pokračovat. Soud tedy přisvědčuje i postupu žalovaného, kterým změnil původně meritorní rozhodnutí na rozhodnutí procesní o zastavení řízení, byť procesně přílehavější by bylo (jak ostatně namítá žalobkyně) jedním výrokem prvostupňové rozhodnutí zrušit a dalším výrokem řízení zastavit. V konečném důsledku to však na právním postavení žalobkyně nic nemění, protože toto procesní pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
22. Pokud jde o žalobní námitku, že žalobkyni byla postupem žalovaného odňata možnost brojit proti nečinnosti správního orgánu I. stupně nečinnostní žalobou, soud konstatuje, že právo podat žalobu není právem samoučelným, ale má vždy konkrétní hmotněprávní obsah. Jinými slovy touto námitkou žalobkyně vlastně říká, že nemohla podat žalobu proti nečinnosti proto, že správní orgán I. stupně byl činný. Jakkoli tuto jeho činnost ukončil žalovaný, žalobkyně na svém veřejném subjektivním právu, aby bylo soudem přezkoumáno, zda postup správních orgánů byl správný a zda jí nebylo upřeno právo se hájit a uplatňovat opravné prostředky, zkrácena nebyla, neboť soud její žalobu věcně projednal. Ani tato námitka proto není důvodná.

23. V samém závěru žaloby projevila žalobkyně nesouhlas se zveřejňováním jejích osobních údajů a osobních údajů jejího zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu. Uvedeným nesouhlasem se soud nezabýval, neboť (jak uvedl sám zástupce žalobkyně již v žalobě) nejde o žalobní námitku, která by směřovala proti napadenému rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo a nesměruje ani proti činnosti zdejšího soudu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

24. V souhrnu tak dospěl soud k závěru, že podaná žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. (výrok II). Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, který naopak ve věci úspěch měl, soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu žádné náklady přesahující běžnou úřední činnost nevznikly.
26. Soud zjistil, že žalobkyně uhradila soudní poplatek za podání žaloby celkem třikrát, dne 15. 9. 2020, dne 7. 10. 2020 a dne 22. 12. 2020. Podle § 10 odst. 1 věty druhé zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů bylo-li na poplatku zaplacen více, než činila poplatková povinnost, vrátí soud přeplatek. Výrokem III soud rozhodl o vrácení přeplatku na soudním poplatku ve výši 6 000 Kč, a to ve lhůtě podle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. června 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně